

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 10 2017, nummers 244 – 265 dinsdag 14 maart 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2017, xxx

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht	3
Wabo	3
Waterwet.....	4
Werkloosheid	4
Volksverzekeringen.....	5
Sociale zekerheid overig.....	8
Bestuursrecht overig	9
APV.....	9
Archiefwet	11
Belastingdienst-Toeslagen	13
Studiefinanciering.....	15
Wegenverkeerswet	16
Wet gemeentelijke schuldhelpverlening.....	17
Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen	17
Vreemdelingenrecht.....	19
Asiel.....	19
Richtlijnen en verordeningen.....	22
Vreemdelingenbewaring	24
Procesrecht.....	25

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 244

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 27-02-2017, NL17.470 (beroep)
NL17.471 (voorlopige voorziening)

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Awb 6:6

PROCESRECHT. Termijnoverschrijding bij digitaal procederen. In deze, nog onverplichte, testfase van het elektronisch procederen vindt de rechtbank aanleiding in verband met de gewenning aan de nieuwe procedure en de daarmee samenhangende toegenomen kans op fouten, de overschrijding van de gestelde termijn voor de indiening van de beroepsgronden met één dag verschoonbaar te achten.

De rechtbank heeft, nadat partijen zich over de ontvankelijkheid hebben kunnen uitlaten de zitting voor korte tijd onderbroken voor beraad. Na hervatting van de zitting heeft de rechtbank meegedeeld geen gebruik te maken van de aan de rechtbank op grond van artikel 6:6 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) toekomende bevoegdheid om het beroep niet-ontvankelijk te verklaren vanwege het niet tijdig indienen van de gronden van beroep. Daartoe is redengevend dat KEI momenteel nog in een experimentele fase zit, waaraan de advocatuur op vrijwillige basis meedoet, zoals ook in deze zaak het geval is. In deze, nog onverplichte, testfase van het elektronisch procederen vindt de rechtbank aanleiding in verband met de gewenning aan de nieuwe procedure en de daarmee samenhangende toegenomen kans op fouten, de overschrijding van de gestelde termijn voor de indiening van de beroepsgronden met één dag verschoonbaar te achten. De rechtbank neemt daarbij ook in aanmerking dat verweerder niet is belemmerd in zijn mogelijkheden om op de beroepsgronden te reageren en dat de duur van de procedure door de gang van zaken niet is beïnvloed.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:2029](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

Jurisprudentie Wabo-Milieu:

- MK ABRS, 08-03-2017, 201600995/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:601](#))

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 20-02-2017, SHE 15/2896, SHE 15/2946, SHE 16/2147, SHE 16/2148 ([ECLI:NL:RBOBR:2017:862](#))

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 08-03-2017, 201603365/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:587](#))
- MK ABRS, 08-03-2017, 201606065/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:586](#))

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2017, 245

MK CRvB, 01-03-2017, 15/3324 WW, 15/3447 WW, 15/5703 WW

Raad van bestuur van het Uuw.

WW 24 lid 1 aanhef en onder b ten tweede, 24 lid 3

WW. PASSENDE ARBEID. I.c. wordt het handelen van betrokkene aangemerkt als het nalaten aangeboden passende arbeid te aanvaarden in de zin van artikel 24, eerste lid, aanhef en onder b, ten tweede van de WW. Niet is gebleken dat betrokkene hiervan niet in overwegende mate een verwijt kan worden gemaakt. Raad: Vaststaat dat betrokkene per 4 augustus 2014 werkloos is geworden doordat haar tijdelijke dienstverband per 1 augustus 2014 van rechtswege is geëindigd en zij het door appellante aangeboden tijdelijke dienstverband als leerkracht bovenbouw voor twee dagen in de week niet heeft aanvaard.

In hoger beroep is de vraag aan de orde of de gedraging van betrokkene moet worden **aangemerkt als het "nalaten passende arbeid te aanvaarden of door eigen toedoen geen passende arbeid verkrijgen"** als bedoeld in artikel 24, eerste lid, aanhef en onder b, ten tweede van de WW.

Voorop staat dat tussen partijen niet in geschil is dat betrokkene een concreet werkaanbod is gedaan. Evenmin is in geschil dat betrokkene zowel op 13 mei 2014 en op 20 mei 2014 aan [naam 1] en op 4 juni 2014 aan [naam 2] te kennen heeft gegeven het aanbod niet te kunnen accepteren omdat zij de kennis van de montessorimaterialen niet heeft en zij zich niet zeker voelt in een bovenbouwgroep. Betrokkene heeft ook binnen de door [naam 1] en [naam 2] gestelde bedenktijd het aanbod niet aanvaard. Anders dan betrokkene heeft aangevoerd is gelet op de reactie van betrokkene op het aanbod van appellante komen vast te staan dat betrokkene het aanbod heeft afgewezen.

Vervolgens is de vraag of betrokkene het aanbod niet hoefde te accepteren omdat appellante geen passende arbeid in de zin van artikel 24, derde lid, van de WW heeft aangeboden, zoals betrokkene heeft gesteld. Daartoe heeft betrokkene ter zitting in aanvulling op haar eerdere stellingen erop gewezen dat zij weliswaar gekwalificeerd was om les te geven in een bovenbouwgroep maar zij daartoe niet bekwaam was omdat zij de opleiding en ervaring miste om te werken met montessorimaterialen voor de bovenbouw en zich daardoor ook onzeker voelde.

Betrokkene wordt niet in dit standpunt gevolgd. Ter zitting is vastgesteld dat betrokkene als leerkracht bevoegd was om les te geven aan de bovenbouw op een montessorischool. Deze werkzaamheden vielen derhalve binnen de mogelijkheden van betrokkene. Dat

betrokkene geen ervaring had met montessorimaterialen voor de bovenbouw betekent, anders dan betrokkene heeft gesteld, niet dat van haar niet gevergd kon worden les te geven aan een bovenbouwgroep op een montessorischool. Gelet op de ruime ervaring van betrokkene in het reguliere basisonderwijs en het montessorionderwijs en zij zowel in het reguliere basisonderwijs als bij appellante als invalkracht gewerkt heeft in een bovenbouwgroep moet betrokkene in staat worden geacht zich de vereiste materialenkennis te verwerven en voor twee dagen per week lessen te verzorgen voor de bovenbouw. Daarbij is van belang dat appellante betrokkene, zonder voorafgaande speciale kennis van montessorimaterialen, in staat acht lessen aan de bovenbouw te geven. Bovendien heeft appellante ter zitting erop gewezen dat er ook nu bij haar meerdere leerkrachten werkzaam zijn zonder montessoridiploma en dat bij overstap naar een andere bouw standaard ondersteuning aan de leerkracht wordt geboden. Gezien het voorgaande heeft betrokkene niet aannemelijk gemaakt dat de aangeboden werkzaamheden van haar niet gevergd konden worden. Dat betrokkene zich onzeker en niet in staat voelde om de aangeboden werkzaamheden uit te voeren is in het licht van het voorgaande onvoldoende om te twifelen aan haar bekwaamheid voor deze werkzaamheden. Van redenen van lichamelijke, geestelijke of sociale aard op grond waarvan niet van betrokkene kon worden gevergd de aangeboden arbeid te aanvaarden is niet gebleken. Betrokkene heeft geen andere omstandigheden aangevoerd die aan de passendheid van de arbeid in die zin in de weg stonden. Onder deze omstandigheden wordt het handelen van betrokkene aangemerkt als het nalaten aangeboden passende arbeid te aanvaarden in de zin van artikel 24, eerste lid, aanhef en onder b, ten tweede van de WW. Niet is gebleken dat betrokkene hiervan niet in overwegende mate een verwijt kan worden gemaakt.

[ECLI:NL:CRVB:2017:760](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2017, 246

MK CRvB, 03-03-2017, 15/4852 AKW

Raad van bestuur van de SvB.

AKW 2, 3, 6 lid 1, aanhef en onder a

AKW. INGEZETENE. Geoordeeld wordt dat, gelet op de korte verblijfsduur in Nederland en het niet beschikken over zelfstandige woonruimte, er geen aanleiding is om reeds op de peildata in geding aan te nemen dat sprake is van een duurzame band van persoonlijke aard tussen appellant en Nederland. De intentie van appellant om definitief in Nederland te verblijven, het niet kunnen terugkeren naar Syrië en de inspanningen die zijn verricht om tot een geslaagde inburgering te komen, leggen onvoldoende gewicht in de schaal om tot een ander oordeel te komen.

Geconcludeerd wordt dat appellant op de peildata van het tweede en derde kwartaal van 2014 niet verzekerd was op grond van de AKW. De bepalingen

waarop de weigering van de kinderbijslag is gebaseerd zijn dwingendrechtelijk van aard in welk kader er voor de SvB geen ruimte bestaat voor een belangenafweging. Vanwege dit dwingendrechtelijk karakter is er geen plaats voor toetsing aan het door appelllant genoemde evenredigheidsbeginsel.

[ECLI:NL:CRVB:2017:877](#)

JnB2017, 247

MK CRvB, 03-03-2017, 15/6555 AOW

Raad van bestuur van de SvB.

AOW 2, 3, 6 lid 1 aanhef en onder a

Beleidsregel SB1027

AOW. INGEZETENE. Geconcludeerd moet worden dat niet met een consistente toepassing van Beleidsregel SB1027 verenigbaar is dat appelllant over het eerste jaar na zijn feitelijke vertrek uit Nederland niet als ingezetene is aangemerkt. Daaruit volgt dat ten onrechte is vastgesteld dat appelllant over de periode van 20 maart 1999 tot en met 19 maart 2000 niet verzekerd is geweest. Vanaf 20 maart 2000 tot en met 25 oktober 2001 had appelllant geen duurzame band van persoonlijke aard met Nederland, zodat hij in deze periode geen ingezetene was en terecht niet als verzekerd is aangemerkt.

[ECLI:NL:CRVB:2017:884](#)

JnB2017, 248

MK CRvB, 03-03-2017, 15/5389 AOW

Raad van bestuur van de SvB.

Awb 4:6, 4:84

AOW

AOW. HERHAALDE AANVRAAG. HANTERING NIEUWE LIJN. BIJZONDERE OMSTANDIGHEDEN. BELEID SVB. Gegeven de bijzondere omstandigheden enerzijds en de voor rekening van betrokkene blijvende nalatigheid anderzijds, en in aanmerking nemend dat betrokkene gedurende veertien jaar en twee maanden ten onrechte een gekort AOW-pensioen heeft ontvangen, moet een terugwerkende kracht van zeven jaar en een maand in overeenstemming worden geacht met de door de beleidsregel te dienen doelen.

Raad: De SvB heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het hier gaat om een herhaalde aanvraag als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb. Bij uitspraak van 23 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3131](#), heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) haar rechtspraak over de toetsing door de bestuursrechter van besluiten op een herhaalde aanvraag of een verzoek om terug te komen van een besluit gewijzigd. In zijn uitspraak van 20 december 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:4872](#) heeft de Raad de uitspraak van de Afdeling onderschreven en de daarin onder 3.2 tot en met 3.7 gegeven overwegingen overgenomen. Dit betekent dat de Raad de in de overwegingen 3.2 tot en met 3.6 van de uitspraak van de Afdeling weergegeven nieuwe lijn hanteert. In dit geding is van belang hetgeen de Afdeling heeft overwogen onder 3.6 van genoemde uitspraak van 23 november 2016. Als geen sprake is van nieuwe feiten of

veranderde omstandigheden, de bestuursrechter een weigering om terug te komen van het eerdere besluit evident onredelijk acht en het bestuursorgaan ter zake beleid voert, toetst de bestuursrechter in de eerste plaats of het bestuursorgaan een juiste toepassing heeft gegeven aan zijn beleid. In het kader van de toetsing of een juiste toepassing is gegeven aan het beleid komt betekenis toe aan artikel 4:84 van de Awb. In dit artikel is neergelegd, dat het bestuursorgaan handelt overeenkomstig de beleidsregel, tenzij dat voor een of meer belanghebbenden gevolgen zou hebben die wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen.

In zijn hogerberoepsschrift heeft de Svb zijn beleid als volgt kort weergegeven. Als een rechtens onaantastbaar toekenningsbesluit onmiskenbaar onjuist is ten gevolge van een fout van de Svb, verhoogt de Svb de uitkering ambtshalve of op verzoek met volledig terugwerkende kracht, echter tot een maximum van vijf jaar. Deze termijn wordt berekend vanaf het moment waarop de Svb haar fout heeft geconstateerd, dan wel de betrokkene een verzoek om herziening heeft ingediend.

Niet in geschil is dat de Svb deze beleidsregel heeft toegepast. De Svb betwist in hoger beroep het oordeel van de rechtbank dat hij op grond van artikel 4:84 van de Awb ten voordele van betrokkene van zijn beleid had moeten afwijken en betrokkene vanaf november 2000 een ongekorte AOW-uitkering had moeten toekennen.

De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat er in het voorliggende geval aanleiding is ten gunste van betrokkene af te wijken van de in het beleid neergelegde termijn van vijf jaar. Aan betrokkene is een gekort AOW-pensioen toegekend. Die korting is toegepast ondanks het feit dat appellant op het aanvraagformulier – in afwijking van de voorgedrukte versie – de juiste gegevens had vermeld. Aan betrokkene is – in tegenstelling tot de gebruikelijke gang van zaken – geen toekenningsbesluit uitgereikt waarin de korting op zijn AOW-pensioen is neergelegd. Betrokkene heeft alleen bericht ontvangen dat hem een voorschot werd verstrekt. Tussen betrokkene en de Svb bestond ten tijde van de toekenning van het AOW-pensioen verschil van inzicht of betrokkene als gehuwd of als alleenstaand moest worden aangemerkt. Dit heeft erin geresulteerd dat betrokkene vanaf mei 2001 als alleenstaand is beschouwd. Dit is hem bij besluit van 10 januari 2003 medegedeeld, waarbij impliciet het standpunt is ingenomen dat hem vanaf november 2000 tot mei 2001 een AOW-pensioen voor een gehuwde toekwam. Ook in dit besluit is niet vermeld dat sprake was van een korting op het pensioen. De daarop volgende bezwaarprocedure ging over het gehuwd of ongehuwd zijn. In het besluit van 23 december 2014 is, ruim veertien jaar na de ingangsdatum van het AOW-pensioen, voor het eerst melding gemaakt van de korting van 16% op het AOW-pensioen.

De rechtbank kan niet worden gevolgd in haar standpunt dat de afwijking van het beleid ertoe moet leiden dat met volledig terugwerkende kracht tot november 2000 een ongekort AOW-pensioen moet worden toegekend. De Svb heeft er terecht op gewezen dat betrokkene aan de hem toegekende bedragen had kunnen zien dat geen volledig AOW-pensioen werd uitbetaald. Dat betrokkene niet de moeite heeft genomen een vergelijking te maken met de in het hem toegezonden tijdschrift vermelde bedragen, komt voor zijn rekening.

Gegeven de (...) genoemde bijzondere omstandigheden enerzijds en de (...) genoemde, voor rekening van betrokkene blijvende nalatigheid anderzijds, en in aanmerking nemend dat betrokkene gedurende veertien jaar en twee maanden ten onrechte een gekort AOW-pensioen heeft ontvangen, moet een terugwerkende kracht van zeven jaar en een maand in overeenstemming worden geacht met de door de beleidsregel te dienen doelen.

Gezien het (...) overwogene zal de Raad de aangevallen uitspraak vernietigen voor zover daarbij is bepaald dat aan betrokkene met ingang van november 2000 een volledig AOW-pensioen toekomt en bepalen dat aan betrokkene met ingang van december 2007 een volledig AOW-pensioen toekomt.

[ECLI:NL:CRVB:2017:881](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2017, 249

HvJEU, Conclusie van Advocaat-Generaal M. Szpunar, 08-03-2017, C-569/15, (verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden om een prejudiciële beslissing) Staatssecretaris van Financiën.

Verordening (EEG) 1408/71 13 lid 2, 14 lid 2

WERKZAAMHEDEN IN LOONDIENST IN ANDERE LIDSTAAT TIJDENS ONBETAALD VERLOF. Uitleg conflictregels van artikel 13, lid 2, onder a), en artikel 14, lid 2, onder b), i), van Verordening (EEG) 1408/71.

De verwijzende rechter stelt in het bijzonder de vraag aan de orde of iemand die gedurende drie maanden tijdens haar onbetaald verlof werkzaamheden in loondienst in een andere lidstaat uitoefent, voor de vaststelling van de toepasselijke wetgeving moet worden beschouwd als iemand die op het grondgebied van twee lidstaten werkzaamheden in loondienst pleegt uit te oefenen.

Advocaat-Generaal: Gelet op een en ander geef ik het Hof in overweging om de prejudiciële vragen van de Hoge Raad der Nederlanden te beantwoorden als volgt: „Artikel 14, lid 2, onder b), i), van verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, zoals gewijzigd en bijgewerkt bij verordening (EG) nr. 118/97 van de Raad van 2 december 1996, moet aldus worden uitgelegd dat in omstandigheden als in het hoofdgeding, een persoon die in een bepaalde lidstaat woont en daar werkzaamheden in loondienst verricht en die gedurende drie maanden onbetaald verlof neemt om in een andere lidstaat werkzaamheden in loondienst voor een andere werkgever te verrichten, voor de vaststelling van de toepasselijke wetgeving gedurende die periode beschouwd moet worden als iemand die in twee lidstaten werkzaamheden in loondienst pleegt uit te oefenen. Op een dergelijke persoon is overeenkomstig die **bepaling de wetgeving van de woonlidstaat van toepassing.**”

[ECLI:EU:C:2017:181](#)

JnB2017, 250

HvJEU, Conclusie van Advocaat-Generaal M. Szpunar, 08-03-2017, C-570/15
(verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden om een prejudiciële beslissing)
Staatssecretaris van Financiën

Verordening (EEG) 1408/71 13 lid 2, 14 lid 2

WERKZAAMHEDEN IN LOONDIENST IN ENE LIDSTAAT, WONEN EN DEELS
WERKEN (THUISWERKEN) VOOR DEZELFDE WERKGEVER IN ANDERE LIDSTAAT.
Uitleg van de conflictregels van de artikelen 13 en 14 die deel uitmaken van
titel II van Verordening (EEG) 1408/71.

De verwijzende rechter stelt in het bijzonder de vraag aan de orde of een persoon die in de ene lidstaat werkzaamheden in loondienst verricht en in een andere lidstaat woont, en die daarnaast een deel van zijn werkzaamheden voor dezelfde werkgever (ongeveer 6,5 % van de arbeidstijd) verricht in de lidstaat waarin hij woont, met name door vanuit huis te werken, voor de vaststelling van de toepasselijke wetgeving moet worden beschouwd als iemand die op het grondgebied van twee lidstaten werkzaamheden in loondienst pleegt uit te oefenen.

Advocaat-Generaal: Gelet op een en ander geef ik het Hof in overweging, de prejudiciële vraag van de Hoge Raad der Nederlanden te beantwoorden als volgt:

„Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, zoals gewijzigd en bijgewerkt bij verordening (EG) nr. 118/97 van de Raad van 2 december 1996, moet aldus worden uitgelegd dat, in omstandigheden als aan de orde in het hoofdgeding, een persoon die in een lidstaat in loondienst werkzaamheden uitoefent en in een andere lidstaat woont, en die, gedurende het betrokken jaar, een gering deel van zijn werkzaamheden voor dezelfde werkgever – ongeveer 6,5 % van de arbeidstijd – in laatstgenoemde lidstaat, vooral thuis, heeft uitgeoefend, voor de toepassing van de artikelen 13 en 14 van die verordening geacht moet worden uitsluitend werkzaamheden te hebben uitgeoefend in de eerstgenoemde lidstaat.”

[ECLI:EU:C:2017:182](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB2017, 251

MK ABRS, 08-03-2017, 201601255/1/A3

burgemeester van Rotterdam.

Opiumwet 13b

Besluit eisen zedelijk gedrag Drank- en Horecawet 1999 (Zedelijkheidsbesluit)

Algemene Plaatselijke Verordening Rotterdam 2012 (APV) 2:28 lid 6 aanhef en onder f

APV. Intrekken exploitatievergunning coffeeshops. Slecht levensgedrag.

Strafrechtelijke vervolging versus bestuursrechtelijke bevoegdheid.

Onschuldpresumptie. Verhouding sluiting coffeeshops op grond van artikel 13b Opiumwet en intrekking exploitatievergunning.

[Intrekking] exploitatievergunningen voor (...) coffeeshops op grond van artikel 2: 28, zesde lid, aanhef en onder f, van de APV wegens slecht levensgedrag van de exploitanten. (...) (...) met toepassing van artikel 13b van de Opiumwet besloten dat coffeeshop [appellante sub 2A] voor de duur van drie maanden wordt gesloten.

(...) De enkele omstandigheid dat het plegen van strafbare feiten inherent is aan het exploiteren van een coffeeshop en dat, naar wordt gesteld, het voorkomt dat strafrechters bij overtredingen van de Opiumwet die zien op het aanhouden van een handelsvoorraad veelal geen straf of maatregel opleggen voor het bewezen verklaarde, maakt niet dat de burgemeester in het onderhavige geval niet mocht oordelen dat [exploitant A] en [exploitant B] van slecht levensgedrag zijn. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, uitspraak van 24 februari 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:486](#) geeft een schuldigverklaring op zichzelf geen blijk van slecht levensgedrag, aangezien met het exploiteren van een coffeeshop per definitie strafbare feiten worden gepleegd, die tot op zekere hoogte worden gedoogd. Van belang is of, en zo ja in hoeverre, de voorwaarden waaraan een gedoogde coffeeshop moet voldoen, zijn geschonden. Vaststaat dat de gedoogde handelsvoorraad van 500 gram in zeer aanzienlijke mate is overschreden. Daarbij moet worden benadrukt dat de enkele omstandigheid dat de strafrechter bij overtreding van de Opiumwet die ziet op het aanhouden van een handelsvoorraad geen straf oplegt, onverlet laat dat de strafrechter een overtreding van de Opiumwet bewezen en strafbaar verklaart omdat een voorwaarde waaraan een gedoogde coffeeshop moet voldoen, is geschonden. Een bestuursorgaan mag in dat geval een bestuurlijke maatregel opleggen. De intrekking van de exploitatievergunning wegens slecht levensgedrag is een herstelsanctie gericht op de bescherming van de openbare orde en het bestrijden van laakbaar gedrag van de exploitanten. Deze bestuursrechtelijke bevoegdheid tot herstel van de openbare orde kan niet op één lijn worden gesteld met, en staat los van, de bevoegdheid van het openbaar ministerie om een verdachte strafrechtelijk te vervolgen, dan wel de bevoegdheid van de strafrechter om een verdachte, na een bewezenverklaring en strafbaarverklaring, al dan niet een straf op te leggen.

Dit neemt niet weg dat, zoals de Afdeling eveneens in voormelde uitspraak heeft overwogen, indien een bestuursorgaan vooruitlopend op het oordeel van de strafrechter feiten uit een strafdossier aan een besluit ten grondslag legt, de uitkomst van de strafzaak een nader licht kan werpen op die feiten en derhalve bij de beoordeling van een besluit moet worden betrokken. Zo oordeelde de Afdeling in voormelde uitspraak van 24 februari 2016 dat het bestuursorgaan bij zijn standpunt had moeten betrekken dat de strafrechter had overwogen dat in de coffeeshops niet meer dan 500 gram softdrugs aanwezig was. Van een dergelijke situatie is in dit geval geenszins sprake, nu de gedoogde handelsvoorraad van 500 gram ruimschoots is overschreden.

Met de rechtbank is de Afdeling daarom van oordeel dat de burgemeester op basis van de aangetroffen hoeveelheid cannabis zich op het standpunt mocht stellen dat [exploitant A] en [exploitant B] in enig opzicht van slecht levensgedrag zijn. Daarbij heeft de

burgemeester mogen betrekken dat de ruimte waarin de cannabis is aangetroffen op professionele wijze was verborgen en beveiligd en vermoedelijk reeds geruime tijd als zodanig in gebruik is geweest.

(...) De rechtbank heeft terecht overwogen dat bij de intrekking van de

exploitatievergunning wegens slecht levensgedrag geen vaststelling van schuld plaatsvindt. De burgemeester heeft de intrekking immers gebaseerd op de vaststelling dat aannemelijk is dat in de coffeeshops [appellante sub 2A] en [appellante sub 2B] een gedoogvoorwaarde in zeer aanzienlijke mate niet is nageleefd. Nu de burgemeester daarbij geen oordeel geeft over de schuld van [exploitant A] of [exploitant B], is een schending van de onschuldpresumptie niet aan de orde. Het door [appellante sub 2A] en [appellante sub 2B] gedane beroep daarop faalt derhalve.

(...) De rechtbank heeft naar het oordeel van de Afdeling niet onderkend dat in het

handhavingsarrangement in het coffeeshopbeleid uitdrukkelijk staat beschreven dat meerdere maatregelen kunnen worden getroffen, waarbij als voorbeeld wordt genoemd de sluiting van een coffeeshop en eveneens de intrekking van de exploitatievergunning omdat het vertrouwen in de exploitant is weggefallen. Daarbij merkt de Afdeling op dat de maatregel tot sluiting van de coffeeshop op grond van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet ziet op de inrichting. De sluiting heeft als doel het beëindigen en voorkomen van overtredingen en het beschermen van de rechten van anderen. De intrekking van de exploitatievergunning wegens slecht levensgedrag ziet op de persoon van de exploitant en het bestrijden van laakbaar gedrag van die exploitant in het kader van de openbare orde. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat de intrekking van de exploitatievergunning een afwijking van het handhavingsarrangement in het coffeeshopbeleid vormt waarvoor een nadere motivering moet worden gegeven. Wel dient de gebruikmaking van de bevoegdheid tot intrekking van de exploitatievergunning voldoende te worden gemotiveerd, waarin de burgemeester, zoals volgt uit 3.3., is geslaagd. De intrekking vindt bovendien steun in de Horecanota. Volgens het daarin opgenomen handhavingsarrangement trekt de burgemeester bij de eerste constatering dat een exploitant van slecht levensgedrag is, de exploitatievergunning in. De rechtbank heeft daarom ten onrechte overwogen dat de burgemeester niet in redelijkheid gebruik heeft kunnen maken van zijn bevoegdheid tot intrekking van de exploitatievergunningen als bedoeld in artikel 2.28, zesde lid, aanhef en onder f, van de APV. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:608](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Archiefwet

JnB2017, 252

MK ABRS, 08-03-2017, 201602133/1/A3

algemene rijksarchivaris.

Archiefwet 14, 15, 17

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 16, 23

ARCHIEFWET. De openbaarheidsbeperkingen die ingevolge de Archiefwet mogelijk zijn, zijn niet aan de informatie in de documenten gekoppeld, maar aan het document in zijn geheel. Bij dit stelsel past niet dat de rijksarchivaris een document bewerkt - bijvoorbeeld door het te anonimiseren - alvorens daarin inzage te geven. Ten aanzien van beperkt openbare archiefstukken voert de rijksarchivaris het beleid dat daarvan geen kopieën worden verstrekt maar alleen inzage in die stukken kan worden gegeven. De rechtbank heeft terecht geen grond gezien voor het oordeel dat dit beleid onredelijk is.

In dit geval kan niet worden uitgesloten dat op grond van de onderzoeksopzet de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer in gedrang komt.

(...) Bij het Nationaal Archief bevindt zich het archief van het Kabinet van de Minister President met nummer toegang (...). (...) [appellant] [heeft] ten behoeve van onderzoek en publicatie verzocht om inzage in en afschrift van stukken hieruit, waaronder inventarisnummer (...). Op laatstgenoemd inventarisnummer rust een beperking van de openbaarheid wegens de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Om inzage te kunnen krijgen is [appellant] in de gelegenheid gesteld een onderzoeksopzet in te dienen. Bij het in bezwaar gehandhaafde besluit (...) heeft de rijksarchivaris het verzoek van [appellant] afgewezen.

(...) Anders dan de Wob bevat de Archiefwet geen informatiestelsel maar een documentenstelsel. De openbaarheidsbeperkingen die ingevolge de Archiefwet mogelijk zijn, zijn dan ook niet aan de informatie in de documenten gekoppeld, maar aan het document in zijn geheel. Bij dit stelsel past niet dat de rijksarchivaris een document bewerkt - bijvoorbeeld door het te anonimiseren - alvorens daarin inzage te geven. Ten aanzien van beperkt openbare archiefstukken voert de rijksarchivaris het beleid dat daarvan geen kopieën worden verstrekt maar alleen inzage in die stukken kan worden gegeven. De rechtbank heeft terecht geen grond gezien voor het oordeel dat dit beleid onredelijk is.

[appellant] heeft voor zijn standpunt dat de Archiefwet een grotere mate van openbaarheid zou moeten geven dan de Wob verwezen naar Kamerstukken II 1986/87, 19 859, nr. 3, blz. 11-13. Daarin is het volgende vermeld: **"(...)" Dit is herhaald in de memorie van toelichting op de hier van toepassing zijnde en nu geldende Archiefwet (...).** De rechtbank heeft echter hierin terecht geen grond gezien voor het oordeel dat de rijksarchivaris de afwijzing van het verzoek van [appellant] ten onrechte in bezwaar heeft gehandhaafd. De Wob voorziet in de artikelen 10 en 11 in meer mogelijkheden de openbaarheid te beperken dan de Archiefwet, die slechts voorziet in de drie in artikel 15, eerste lid, neergelegde beperkingen aan de openbaarheid welke vrijwel overeenkomen met enkele weigeringsgronden uit de Wob. Daarmee verzekert de Archiefwet een grotere mate van openbaarheid van overheidsdocumenten dan de Wob.

Bij het besluit tot overbrengen van de stukken in inventarisnummer (...) naar het Nationaal Archief is een beperking aan de openbaarheid met het oog op de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer opgelegd. Bij een verzoek om raadpleging moet de rijksarchivaris deze beperking in acht nemen ingevolge het bepaalde in artikel 17, eerste lid, van de Archiefwet. De rechtbank is [appellant] dan ook terecht niet gevolgd in diens

standpunt dat de rijksarchivaris het belang van de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer had moeten afwegen tegen het belang van de openbaarheid. In het kader van zijn in artikel 17, eerste lid, neergelegde plicht de opgelegde beperking aan de openbaarheid in acht te nemen bij het ter beschikking stellen van archiefbescheiden, vraagt de rijksarchivaris de verzoeker om een onderzoeksopzet over te leggen ingeval de gevraagde stukken bijzondere persoonsgegevens bevatten en de verzoeker deze gegevens wil verwerken in het kader van onderzoek. Daarbij baseert hij zich op artikel 23 van de Wbp. Het door [appellant] verzochte inventarisnummer bevat bijzondere persoonsgegevens. Hij heeft om het inventarisnummer gevraagd ten behoeve van onderzoek en publicatie. In het kader van de beoordeling of de opgelegde beperking aan de openbaarheid in acht wordt genomen, heeft de rijksarchivaris [appellant] gevraagd om een onderzoeksopzet over te leggen. Hiermee dient [appellant], overeenkomstig het bepaalde in artikel 23, tweede lid, aanhef en onder d, van de Wbp, aan te tonen dat bij de uitvoering van het onderzoek is voorzien in zodanige waarborgen dat de persoonlijke levenssfeer van de betrokkenen niet onevenredig wordt geschaad. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de rijksarchivaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat uit de onderzoeksopzet van [appellant] onvoldoende waarborgen volgen dat de persoonlijke levenssfeer wordt geëerbiedigd. In zijn onderzoeksopzet heeft [appellant] het recht voorbehouden contact op te nemen met betrokkenen en hun namen te publiceren. Dat hij voor publicatie eerst toestemming zal vragen aan betrokkenen of de rijksarchivaris doet daaraan niet af. Bovendien is ook ter zitting bij de Afdeling gebleken dat [appellant] niet bereid was zijn onderzoeksopzet op dit punt te wijzigen. De rechtbank heeft dan ook terecht geconcludeerd dat niet kan worden uitgesloten dat op grond van de onderzoeksopzet de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer in **gedrang komt.(...)**

[ECLI:NL:RVS:2017:620](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2017, 253

MK ABRS, 08-03-2017, 201509135/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen, appellant.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 23

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. In gevallen zoals dit waarin de

Belastingdienst/Toeslagen bij de stopzetting van het voorschot niet de vereiste zorgvuldigheid heeft betracht en in strijd met de voor opschorting geldende regels heeft gehandeld, kan een uitzondering worden gemaakt op de regel dat de kosten voor het hele jaar moeten zijn voldaan.

(...) Voorschot kinderopvangtoeslag (...) voor het jaar 2014 herzien en vastgesteld op nihil.

(...) In dit geval doet zich de bijzondere omstandigheid voor dat de

Belastingdienst/Toeslagen, in afwachting van de resultaten van een controle, lopende het

toeslagjaar de voorschotten heeft stopgezet, terwijl de kinderopvang wel doorliep en [wederpartij] in eerste instantie ook aanspraak maakte op toeslag voor de kinderopvang **na de stopzetting, dus voor het gehele toeslagjaar. (...)**

De Afdeling is van oordeel dat de Belastingdienst/Toeslagen bij de stopzetting van het voorschot niet heeft gehandeld in overeenstemming met de systematiek van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir), zoals [wederpartij] in hoger beroep terecht heeft aangevoerd. Daartoe wordt het volgende overwogen.

De Awir regelt in artikel 23 het opschorten van de uitbetaling van een voorschot.

Ingevolge het eerste lid, aanhef en onder a, van dat artikel kan de Belastingdienst/Toeslagen de uitbetaling van een voorschot geheel of gedeeltelijk opschorten indien redelijkerwijs kan worden vermoed dat het voorschot ten onrechte of tot een te hoog bedrag is verleend. Ingevolge het tweede lid wordt de belanghebbende in dat geval van de opschorting schriftelijk in kennis gesteld. Blijkens de memorie van toelichting bij de Awir (Kamerstukken II 2004/05, 29 764, nr. 3, p. 53-54) zal de dienst slechts van deze bevoegdheid gebruik kunnen maken als er sprake is van een concrete aanwijzing die het onmiddellijk stopzetten van de uitbetaling wenselijk maakt. Hiervan zal in de regel sprake zijn in het geval van een aan de belanghebbende toe te rekenen handeling of nalaten. Een voorbeeld daarvan is de situatie waarin de belanghebbende door de Belastingdienst/Toeslagen is gevraagd informatie te verstrekken en hij daaraan geen gehoor geeft binnen de gestelde termijn. De opschorting van de uitbetaling zal belanghebbende schriftelijk kenbaar worden gemaakt. Deze mededeling kan worden aangemerkt als een beschikking. Bezwaar en beroep tegen de opschorting is derhalve mogelijk, aldus de memorie van toelichting.

In dit geval heeft de Belastingdienst/Toeslagen bij brief van 15 juli 2014 mededeling gedaan van de voorgenomen stopzetting van het voorschot. Daarbij is niet duidelijk gemaakt wat er niet in orde was en is geen toepassing gegeven aan artikel 23 van de Awir. Het besluit van 21 augustus 2014 kan, zoals de rechtbank dit besluit ook heeft verstaan, worden aangemerkt als besluit tot beëindiging van het voorschot. In zijn brief van 28 oktober 2016 als reactie op vragen van de Afdeling, heeft de Belastingdienst/Toeslagen toegelicht dat vanwege systeemtechnische redenen is besloten om met toepassing van artikel 16 van de Awir het voorschot te herzien naar nihil voor de periode september tot en met december 2014, waarbij het voorschot voor de periode januari tot en met augustus 2014 is gehandhaafd. Hiermee wordt volgens de dienst hetzelfde effect gesorteerd als de opschorting van de betalingen. Daarmee wordt echter voorbijgegaan aan de specifieke regeling voor de opschorting, met de daarvoor geldende eisen en de daarbij geldende rechtsbescherming. Afgezien daarvan had het [wederpartij] uit de formulering van het besluit van 21 augustus 2014, waarbij over de periode tot dan toe wel een voorschot is toegekend maar op ondergeschikte wijze is vermeld dat is verwerkt dat de toeslag is beëindigd, niet duidelijk kunnen en hoeven zijn dat zij daartegen bezwaar had moeten maken indien zij het niet eens was met de beëindiging. Onder deze omstandigheden kan [wederpartij], anders dan de Belastingdienst/Toeslagen meent, niet worden tegengeworpen dat zij geen bezwaar heeft gemaakt tegen de beëindiging van het voorschot per september 2014 maar pas tegen het besluit van 21 november 2014 tot nihilstelling van het voorschot over 2014.

In gevallen zoals dit waarin de Belastingdienst/Toeslagen bij de stopzetting van het voorschot niet de vereiste zorgvuldigheid heeft betracht en in strijd met de voor opschorting geldende regels heeft gehandeld, kan een uitzondering worden gemaakt op de regel dat de kosten voor het hele jaar moeten zijn voldaan. Dit leidt ertoe dat over de periode vóór de stopzetting en over de periode ná de stopzetting afzonderlijk moet worden bezien of is voldaan aan de voorwaarden om voor kinderopvangtoeslag in aanmerking te komen. Anders dan de Belastingdienst/Toeslagen heeft betoogd kan [wederpartij] in deze omstandigheden niet worden tegengeworpen dat zij de kosten van kinderopvang over de maanden september tot en met december niet volledig heeft voldaan en is het in dit geval voldoende dat [wederpartij] aantoont dat zij de kosten over de maanden januari tot en met augustus 2014, waarover een voorschot was verstrekt, heeft voldaan. Het gaat daarbij niet om een aanspraak op kinderopvangtoeslag over een heel berekeningsjaar naar evenredigheid van de aangetoonde maanden, maar om een aanspraak over het gedeelte van het berekeningsjaar voorafgaand aan het tijdstip van stopzetting van de toeslag. [wederpartij] is niet in hoger beroep gegaan tegen het oordeel van de rechtbank dat de dienst terecht aanleiding heeft gezien de toeslag over de maanden september tot en met december 2014 op nihil te stellen omdat onder meer niet aan de zogenoemde kassiersfunctie, waarbij betalingen aan de gastouder via het gastouderbureau moeten plaatsvinden, is voldaan. Gelet hierop komt de Afdeling niet toe aan de vraag of [wederpartij] over het deel van het berekeningsjaar na de stopzetting voldoet aan de in 4.2 vermelde voorwaarden die de Belastingdienst/Toeslagen blijkens zijn brief van 28 oktober 2016 stelt. De Afdeling wijst er daarbij nog op dat zij eerder heeft overwogen dat het niet ontvangen van een voorschot op zichzelf geen argument oplevert voor het niet betalen van in ieder geval een deel van de kosten in de periode na de stopzetting, nu altijd een deel van de kosten voor eigen rekening komt (uitspraak van 16 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3044](#)). Of [wederpartij] in aanmerking komt voor kinderopvangtoeslag over het deel van het berekeningsjaar vóór de stopzetting van het voorschot komt hierna onder 5 en 5.1 aan de orde. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:589](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB2017, 254

CRvB, 08-03-2017, 16/4148 WSF

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW) 1.1 onder k

Wsf 2000 12.14

Wet studievoorschot hoger onderwijs

STUDIEFINANCIERING. LEENSTELSEL. COHORTGARANTIE. De Raad

onderschrijft het oordeel van de rechtbank dat appellant onder het nieuwe

leenstelsel valt en de zogeheten cohortgarantie niet op hem van toepassing is.

Weliswaar heeft appellant zich vóór 1 september 2015 aangemeld voor de

opleiding maar hij staat, in overeenstemming met artikel 1.1, onder k, van de WHW (eerst) per 1 september 2015 ingeschreven voor de desbetreffende opleiding. Het feit dat appellant vóór 1 september 2015 studiefinanciering heeft aangevraagd en dat hem bij besluit van 17 juli 2015 is meegedeeld dat deze werd toegekend, betekent niet dat hij onder het toepassingsbereik van artikel 12.14 van de Wsf 2000 valt. Het besluit van 17 juli 2015 vermeldt 1 oktober 2015 als ingangsdatum van het recht op studiefinanciering. Ook aan de tweede voorwaarde voor de cohortgarantie was dus niet voldaan. Volledigheidshalve wijst de Raad op zijn uitspraak van 4 januari 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:73](#), [ECLI:NL:CRVB:2017:930](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2017, 255

MK ABRS, 08-03-2017, 201600733/1/A1

minister van Infrastructuur en Milieu.

Wegenverkeerswet 1994 2, 15 lid 1

Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 (RVV 1990) 21

Besluit administratieve bepalingen inzake het wegverkeer (Babw) 15 lid 1

WEGENVERKEERSWET 1994. Verkeersbesluit. Maximumsnelheid A2 mocht in avond en nacht worden verhoogd naar 130 km/h.

(...) Bij het verkeersbesluit is de maximumsnelheid voor lichte motorvoertuigen op het wegtraject per 1 december 2012 als volgt vastgesteld: tussen 6.00 uur en 19.00 uur geldt in beide richtingen 100 km/uur en tussen 19.00 uur en 6.00 uur geldt in beide richtingen 130 km/uur. De minister heeft aan het verkeersbesluit ten grondslag gelegd dat daarbij wordt aangesloten bij de verhoging van de wettelijke maximumsnelheid naar 130 km/uur voor autosnelwegen per 1 september 2012.

(...) Belangenafweging

(...) Zoals (...) is overwogen komt het bevoegd gezag bij het nemen van een verkeersbesluit beoordelingsruimte toe. De rechter dient bij de beoordeling van een dergelijk besluit te toetsen of de afweging van de betrokken belangen zodanig onevenwichtig is, dat het bevoegd gezag niet in redelijkheid tot dat besluit heeft kunnen komen. Verder vergt de vaststelling van een besluit als hier aan de orde een belangenafweging, waarbij politieke en bestuurlijke inzichten een belangrijke rol spelen. De rechter heeft niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend, naar eigen inzicht vast te stellen (uitspraak van 2 maart 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BP6352](#)).

Zoals (...) is uiteengezet houdt het beleid van de minister in dat waar mogelijk de landelijk geldende maximumsnelheid van 130 km/uur wordt ingevoerd. Een lagere maximumsnelheid is volgens het beleid alleen aan de orde wanneer dat uit een oogpunt van milieu (geluidhinder, luchtkwaliteit, natuurbescherming) of verkeersveiligheid is vereist.

De minister heeft de bij het verkeersbesluit betrokken belangen onderkend en **afgewogen. Anders dan (...) betogen**, zijn deze ook in het verkeersbesluit benoemd. De minister kon daarbij belang hechten aan de uitvoering van het landelijke beleid. De nadelige effecten van het verkeersbesluit op onder meer het woon- en leefklimaat blijven binnen de wettelijke normen en zijn, ook voor zover er geen passende normering is, niet zodanig, zoals hierboven bleek, dat de minister daaraan in redelijkheid doorslaggevende betekenis had moeten toekennen. Er is geen grond voor het oordeel dat de afweging van de betrokken belangen zodanig onevenwichtig is, dat de minister niet in redelijkheid tot het verkeersbesluit heeft kunnen komen. De rechtbank is tot dezelfde conclusie **gekomen. (...)**

[ECLI:NL:RVS:2017:622](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet gemeentelijke schuldhulpverlening

JnB2017, 256

MK ABRS, 08-03-2017, 201602141/1/A2

dagelijks bestuur van de Intergemeentelijke Sociale Dienst Bollenstreek (hierna: ISD).

Wet gemeentelijke schuldhulpverlening (Wgs) 2 lid 1, 3 lid 1, 6, 7 lid 1

Uitvoerende beleidsnotitie schuldhulpverlening 2012 (Beleidsnotitie)

WET GEMEENTELIJKE SCHULDHULPERLENING. De Wgs bepaalt niet uitdrukkelijk dat de schuldhulpverlening kan worden beëindigd als de aanvrager niet voldoet aan de medewerkingsplicht, neergelegd in artikel 7, eerste lid, van de Wgs. Dat betekent echter niet dat de bevoegdheid tot beëindiging van een traject op die grond niet bestaat. Het is inherent aan schuldhulpverlening dat deze kan worden beëindigd als de financiële situatie niet kan worden gestabiliseerd doordat de aanvrager onvoldoende medewerking verleent en de voor de schuldhulpverlening noodzakelijke informatie niet verstrekt. Dat staat immers in de weg aan het realiseren van een stabiele situatie van waaruit aan de schulden kan worden gewerkt. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wgs volgt dat de wetgever ook uitdrukkelijk voor ogen heeft gehad dat de schuldhulpverlening kan worden beëindigd wegens onvoldoende medewerking van de aanvrager.

[ECLI:NL:RVS:2017:581](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen

JnB2017, 257

MK ABRS, 08-03-2017, 201604281/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wkcp) 1.50, 1.72

Besluit kwaliteit kinderopvang en peuterspeelzalen 4

Regeling kwaliteit kinderopvang en peuterspeelzalen 2012 5

WET KINDEROPVANG EN KWALITEITSEISEN PEUTERSPEELZALEN. Samenvoegen stamgroepen. Uitleg artikel 5 Regeling kwaliteit kinderopvang en peuterspeelzalen 2012. Noch in artikel 5, dertiende lid van de Regeling, noch in enige andere bepaling uit de Wkkip, het Besluit of de Regeling wordt steun gevonden voor het oordeel dat artikel 5, dertiende lid, van de Regeling niet geldt bij het samenvoegen van stamgroepen.

[Opleggen] (...) bestuurlijke boete.

(...) De rechtbank heeft overwogen dat een redelijke uitleg van artikel 5 van de Regeling met zich brengt, dat het samenvoegen van stamgroepen vanwege een zieke beroepskracht of afhankelijk van de opkomst van de op te vangen kinderen niet geoorloofd is. Daarbij heeft de rechtbank belang gehecht aan de achtergrond van opvang in stamgroepen. Daarmee is beoogd kinderen emotionele veiligheid te bieden door ze op te vangen in steeds dezelfde ruimte, met vertrouwde beroepskrachten en kinderen. De Afdeling volgt de rechtbank niet in deze uitleg van artikel 5 van de Regeling. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Stcrt. 2012, 10966) volgt dat deze geldt voor structurele roosters, behoudens ziekte, verlof en vakantie. Verder is het in de praktijk gebruikelijk dat gedurende rustige periodes, zoals aan het begin en het einde van de dag of tijdens vakantieperiodes, groepen worden samengevoegd met inachtneming van de in artikel 5 opgenomen regels. Met artikel 5, dertiende lid, van de Regeling is niet beoogd die praktijk onmogelijk te maken (Stcrt. 2012, 21891).

(...) De Wkkip, het Besluit en de Regeling voorzien niet in een regeling over het structureel samenvoegen van stamgroepen. Het samenvoegen van stamgroepen kan wel worden bereikt door de kinderen op te vangen in een andere stamgroep dan de eigen. Die situatie is geregeld in artikel 5, dertiende lid, van de Regeling en is slechts toegestaan indien aan de in die bepaling gestelde eisen is voldaan. Noch in deze bepaling, noch in enige andere bepaling uit de Wkkip, het Besluit of de Regeling wordt steun gevonden voor het oordeel dat artikel 5, dertiende lid, van de Regeling niet geldt bij het samenvoegen van stamgroepen, zoals [appellante] betoogt.

Artikel 5, dertiende lid, van de Regeling schrijft onder meer voor dat de ouder vooraf schriftelijke toestemming dient te geven om een kind in een andere stamgroep op te vangen. [appellante] heeft niet gesteld dat de ouders van de kinderen in de door haar structureel samengevoegde stamgroepen de daarvoor vereiste toestemming hebben gegeven. Volgens [appellante] heeft in plaats daarvan de oudercommissie toestemming gegeven. Nu artikel 5, dertiende lid, van de Regeling uitdrukkelijk voorschrijft dat de ouder toestemming moet geven, kan toestemming van de oudercommissie daar niet voor in de plaats worden gesteld. [appellante] heeft dan ook niet voldaan aan de in die **bepaling gestelde voorwaarden.** (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:606](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2017, 258

MK ABRS, 08-03-2017, 201605215/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

EVRM 3

3 EVRM. Algerije. Desertie. Hoewel het in beginsel aan een vreemdeling is om aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, lag het op de weg van de staatssecretaris om in dit geval nader onderzoek te doen naar de situatie in militaire gevangenissen in Algerije.

In hoger beroep is de vraag aan de orde of de vreemdeling vanwege zijn desertie bij terugkeer naar Algerije een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). [...]

De staatssecretaris heeft geloofwaardig geacht dat de vreemdeling uit het Algerijnse leger is gedeserteerd. Verder heeft de staatssecretaris erkend dat de vreemdeling bij terugkeer naar Algerije vanwege zijn desertie zal worden berecht door een militaire rechtbank en zal worden gedetineerd in een militaire gevangenis. Hoewel de staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het in beginsel aan een vreemdeling is om aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, kan in dit geval niet van de vreemdeling worden verlangd dat hij nader bewijs overlegt ter staving van zijn betoog dat hij in een militaire gevangenis een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Daartoe is redengevend dat uit de vermelding in het USDOS 2015 rapport dat de Algerijnse autoriteiten de situatie in de gevangenissen hebben verbeterd en dat de gevangenissen en detentiecentra over het algemeen voldoen aan internationale normen, niet kan worden afgeleid dat dit eveneens geldt voor militaire gevangenissen. Uit het USDOS 2014 rapport en het USDOS 2015 rapport volgt dat het Internationale Rode Kruis (ICRC) en lokale mensenrechtenorganisaties tot op heden geen toegang hebben tot militaire gevangenissen in Algerije. Bovendien is de staatssecretaris veelal beter in staat landeninformatie te verkrijgen dan een vreemdeling, bijvoorbeeld door - zoals ter zitting is besproken - een thematisch ambtsbericht te laten opstellen. Het lag daarom op de weg van de staatssecretaris om in dit geval nader onderzoek te doen naar de situatie in militaire gevangenissen in Algerije. Hieruit volgt dat de staatssecretaris zich niet zonder nader onderzoek op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij als deserteur bij terugkeer naar Algerije een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

[ECLI:NL:RVS:2017:632](#)

JnB2017, 259

MK ABRS, 08-03-2017, 201700276/1/V1
staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30b lid 1 b

Vb 2000 3.105ba lid 2

VV 2000 3.37f

ASI EL. Algerije. Veilig land van herkomst.

Uit het vorenstaande volgt dat de aanwijzing van Algerije als veilig land van herkomst voldoet aan het bepaalde in artikel 3.105ba, tweede lid, van het Vb 2000, dat er in Algerije wet- en regelgeving is die vervolging en behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM verbiedt, dat die wet- en regelgeving wordt toegepast en dat daadwerkelijk een systeem van rechtsmiddelen beschikbaar is. De staatssecretaris heeft zorgvuldig onderzocht en deugdelijk gemotiveerd dat in Algerije algemeen gezien geen vervolging of behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM plaatsvindt als bedoeld in artikel 3.37f van het VV 2000, waardoor zijn aanwijzing van Algerije als veilig land van herkomst aan de wettelijk voorgeschreven vereisten voldoet. De Afdeling ziet in de totstandkoming van de regeling, die onlosmakelijk verbonden is met de motivering over de juridische en feitelijke situatie in Algerije, evenmin grond voor het oordeel dat de regeling voor wat betreft de aanwijzing van Algerije als veilig land van herkomst onverbindend moet worden verklaard, aangezien de door de staatssecretaris betrokken informatiebronnen, gelet op de onder 4 vermelde uitspraak van de Afdeling van 1 februari 2017 [[ECLI:NL:RVS:2017:209](#)], voldoen aan de daaraan wettelijk gestelde vereisten. Voorts volgt uit de uitspraak van de Afdeling van diezelfde datum, [ECLI:NL:RVS:2017:210](#), dat de gemaakte uitzondering voor LHBTI's niet in de weg staat aan die aanwijzing. [ECLI:NL:RVS:2017:630](#)

JnB2017, 260

MK ABRS, 10-03-2017, 201608479/1/V2
staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30b lid 1 b

Vb 2000 3.105ba lid 2

VV 2000 3.37f

ASI EL. India. Veilig land van herkomst.

De staatssecretaris heeft in de toelichting gemotiveerd dat de wet- en regelgeving in India in de praktijk wordt toegepast en bescherming ook feitelijk wordt geboden. Zo worden grondrechten gerespecteerd, kunnen inwoners van India zich bij eventuele schending van die grondrechten onder meer wenden tot een onafhankelijke rechter en zijn er meer dan drie miljoen niet-gouvernementele organisaties actief, die zonder belemmeringen kunnen opereren en kunnen rapporteren over mensenrechten en aan wier aanbevelingen de Indiase overheid in het algemeen ook gevolg geeft. Ook zijn er, zo blijkt uit het onder 2.1. vermelde rapport van het UK Home Office, mogelijkheden om mishandelingen door de politie aan de orde te stellen en compensatie te krijgen, onder meer door bij verschillende instanties te klagen of een melding te doen bij het nationale mensenrechtencomité, dat onderzoek kan instellen en aanbevelingen doet. Die aanbevelingen worden ook opgevolgd. Weliswaar blijkt uit de motivering van de

staatssecretaris dat er onvolkomenheden zijn in het systeem van rechtsbescherming, maar uit de informatiebronnen kan niet worden afgeleid dat de op dit moment geboden bescherming zodanig gebrekkig is dat de bestaande rechtsmiddelen in de regel niet daadwerkelijk beschikbaar zijn. Voorts blijkt uit de motivering van de staatssecretaris dat personen die tot religieuze minderheden behoren of behoren tot groepen die te maken kunnen krijgen met discriminatie, het in individuele gevallen moeilijk kunnen hebben, maar uit de informatiebronnen blijkt niet dat tegen de problemen die zij ondervinden geen bescherming mogelijk is. Evenmin blijkt daaruit dat die problemen op een dermate grote schaal voorkomen dat geconcludeerd moet worden dat India geen veilig land van herkomst is. Ook voor die groepen heeft de staatssecretaris in zijn brief van 9 februari 2016 overigens verhoogde aandacht gevraagd.

Uit het vorenstaande volgt dat de staatssecretaris zorgvuldig heeft onderzocht en deugdelijk heeft gemotiveerd dat India een veilig land van herkomst is.

[ECLI:NL:RVS:2017:641](#)

JnB2017, 261

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 02-03-2017, AWB 17/2577

(beroep) AWB 17/2579 (voorlopige voorziening)

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30a lid 1 d

ASI EL. Opvolgende aanvraag op grond van bekering. Verweerder had moeten beoordelen of eiser met zijn verklaringen over, onder andere, de door hem voortgezette activiteiten in het kader van de gestelde christelijke geloofsovertuiging, thans alsnog inzichtelijk heeft gemaakt waarom hij tot de gestelde intensivering van de bekering is gekomen en hoe dit proces is verlopen. Ook had getoetst dienen te worden of eiser tot uiting heeft gebracht dat de gestelde keuze voor het christelijk geloof weloverwogen en welbewust is en of hij duidelijk heeft kunnen maken wat de betekenis van de gestelde geloofsovertuiging voor hem persoonlijk is.

De rechtbank stelt vast dat verweerder, blijkens het besluit en het daarin herhaalde voornemen, bij de beoordeling van de vraag of eiser aan zijn aanvraag nieuwe elementen of bevindingen in de zin van artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder d, Vw ten grondslag heeft gelegd, kennelijk als criterium heeft gehanteerd of eiser ten opzichte van de voorgaande aanvragen iets (geheel) nieuws heeft aangevoerd of dat er een wezenlijke verandering in de door hem ondernomen activiteiten heeft plaatsgevonden. Verweerder stelt immers, onder meer, dat de aangevoerde omstandigheden dat eiser naar de kerk gaat, bidt en de bijbel leest geen andere of nieuwe zaken zijn. De rechtbank overweegt daarover dat bij een (gestelde) bekering tot een andere geloofsovertuiging en, in verband daarmee, de stelling dat sindsdien een ontwikkeling heeft plaatsgevonden die geleid heeft tot een geloofsgroei, sprake is van een (doorlopend) proces waarbij bepaalde activiteiten - zoals kerkgang, bidden en het lezen van de bijbel - een constante factor blijven. In dat licht bezien is het dan ook niet vreemd dat eiser - in aanmerking genomen dat de gestelde bekering op 23 december 2007 door verweerder in een eerdere procedure niet geloofwaardig is geacht - bij de in geding zijnde opvolgende asielaanvraag

waaraan opnieuw de bekering en de sindsdien plaatsgevonden geloofsontwikkeling ten grondslag is gelegd, heeft verklaard dat hij de in de eerdere procedures genoemde activiteiten heeft voortgezet. De voortzetting van de activiteiten op zich is niet aan te merken als een nieuw element. Zoals echter reeds is overwogen onder 4.1, had in het kader van artikel 30a Vw voornoemd beoordeeld moeten worden of eiser met zijn verklaringen over, onder andere, de door hem voortgezette activiteiten in het kader van de gestelde christelijke geloofsovertuiging, thans alsnog inzichtelijk heeft gemaakt waarom hij tot de gestelde intensivering van de bekering is gekomen en hoe dit proces is verlopen. Ook had getoetst dienen te worden of eiser tot uiting heeft gebracht dat de gestelde keuze voor het christelijk geloof weloverwogen en welbewust is en of hij duidelijk heeft kunnen maken wat de betekenis van de gestelde geloofsovertuiging voor hem persoonlijk is. De rechtbank is van oordeel dat uit de motivering van het bestreden besluit onvoldoende blijkt dat de beoordeling vanuit deze invalshoek heeft plaatsgevonden. Het lijkt er veeleer op dat gekeken is of eiser iets "nieuws" naar voren heeft gebracht, in de zin van zaken die niet tijdens de eerdere procedures naar voren zijn aangevoerd. De rechtbank concludeert daarom dat de motivering van het standpunt van verweerder dat uit de verklaringen van eiser niet blijkt dat sprake is van nieuwe elementen of bevindingen, ondeugdelijk is.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:2106](#)

JnB2017, 262

MK Rechtbank Den Haag, 27-02-2017 (publ. 07-03-2017), NL16.2087
staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vluchtelingenverdrag 1(F) b

ASI EL. 1(F) b Vlv. De rechtbank is van oordeel dat verweerder, gelet op eisers verklaringen in het licht van hetgeen uit gezaghebbende openbare bronnen bekend is over de Black Axe, onvoldoende heeft gemotiveerd dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat eiser zich als lid van de Black Axe schuldig heeft gemaakt aan vechterij, ernstige mishandelingen en moord, oftewel misdrijven als bedoeld in artikel 1(F), aanhef en onder b, van het Vluchtelingenverdrag, en dat eiser hiervoor verantwoordelijk kan worden **gehouden vanwege 'knowing and personal participation'**.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:1803](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 263

Voorzienenrechter Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 07-03-2017,
AWB 17/2914

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) 604/2013 13 lid 1

DUBLINVERORDENING. Begrip illegale inreis. Verweerder heeft de asielaanvraag van verzoeker niet in behandeling genomen, omdat hij Kroatië verantwoordelijk acht op grond van artikel 13, eerste lid, van de Dublinverordening. De voorzieningenrechter wijst het verzoek om een voorlopige voorziening toe in afwachting van de beantwoording door het Hof **van Justitie van de prejudiciële vragen die zijn gesteld door Vrhovno sodišče te Ljubljana, de hoogste rechter van Slovenië, bij uitspraak van 13 september 2016 (C-490/16), over de uitleg van het begrip 'illegale inreis' in artikel 13, eerste lid, van de Dublinverordening in de situatie van passage van migranten op de Balkanroute die werd georganiseerd door de overheid met het oog op doorreis, zoals aan de orde was toen verzoeker via de grens van Kroatië het grondgebied van de Europese Unie is ingereisd.**

In de zaak waarin de Sloveense hoogste rechter de prejudiciële vragen heeft gesteld, ging het om een vreemdeling die op georganiseerde wijze door Kroatië is gereisd, **namelijk met de "migrantentrein"**. Zij was Kroatië binnengekomen vanuit Servië en op de aangewezen plaats voor grensoverschrijding van de nationale grens werd zij vergezeld door Servische autoriteiten en werd zij overgedragen aan de Kroatische nationale toezichthoudende autoriteiten die zich niet hebben verzet tegen haar binnenkomst in Kroatië en evenmin de procedure voor verwijdering van het Kroatisch grondgebied hebben gestart of zijn nagegaan of zij voldeed aan de voorwaarden voor een legale binnenkomst in Kroatië. De Kroatische autoriteiten hebben het vervoer tot aan de Sloveense grens georganiseerd. Deze omstandigheden waren voor de Sloveense rechter aanleiding prejudiciële vragen te stellen aan het Hof, onder meer over de uitleg van illegale grensoverschrijding in de zin van artikel 13, eerste lid, van de Verordening en in verband daarmee of geen sprake is van illegale overschrijding van de grens wanneer de overheid van een lidstaat de overschrijding van de grens organiseert met het oog op een doorreis naar een andere lidstaat van de EU.

Op grond van het verhandelde ter zitting stelt de voorzieningenrechter vast dat niet in geschil is dat de feitelijke situatie van de inreis van verzoeker vanuit Servië in Kroatië en vervolgens de doorreis naar Slovenië, overeenkomt met de situatie in de Sloveense zaak. Zoals blijkt uit het aanmeldgehoor van 11 november 2016 en zijn nadere verklaringen ter zitting, is verzoeker onder begeleiding van de Servische politie naar de grens met Kroatië gebracht en overgedragen aan de Kroatische autoriteiten. Vervolgens is hij naar een opvangcentrum gebracht, waar zijn vingerafdrukken zijn genomen. Na een rustperiode van drie uur is hij door de Kroatische autoriteiten met een bus naar de grens met Slovenië gebracht. Daar is hij overgedragen aan de Sloveense autoriteiten. Hij heeft verklaard dat hij Kroatië heeft verlaten, omdat dat van de autoriteiten moest. Daarmee zijn de prejudiciële vragen, zoals deze door de Sloveense rechter in eerdergenoemde uitspraak van 13 september 2016 zijn gesteld over de uitleg van artikel 13, eerste lid, **van de Verordening en het begrip 'illegale inreis' in de situatie van een de door de autoriteiten georganiseerde doorreis, ook van betekenis voor de beoordeling van deze zaak en de vraag of verweerder terecht Kroatië op grond van artikel 13, eerste lid, van de Verordening verantwoordelijk heeft geacht.**

Het standpunt van verweerder dat bij de uitleg van het begrip 'illegale inreis' van artikel 13, eerste lid, van de Dublinverordening aansluiting moet worden gezocht bij artikel 3, tweede lid, van de Terugkeerrichtlijn en artikel 6 van de Schengengrenscodex en zijn standpunt dat een andere uitleg van artikel 13, eerste lid, Dublinverordening in strijd zou zijn met de doelstelling van de Dublinverordening, omdat Kroatië door asielzoekers georganiseerd door te geleiden naar een volgende lidstaat, zijn verantwoordelijkheid op grond van de Dublinverordening zou kunnen ontlopen, zijn ook onderkend in de uitspraak van de Sloveense rechter. Daarbij is echter ook gemotiveerd overwogen dat niet duidelijk is of de voorwaarde van illegale overschrijding zoals neergelegd in artikel 13, eerste lid, van de Dublinverordening zelfstandig en autonoom moet worden uitgelegd, of moet worden beschouwd in samenhang met artikel 3, tweede lid, van de Terugkeerrichtlijn en artikel 5 (thans: artikel 6) van de Schengengrenscodex. Daarbij is overwogen dat de **Dublinverordening geen definitie van het begrip 'illegale grensoverschrijding' bevat die doorslaggevend is voor de toepassing van dat criterium**. Voorts zijn de verschillende taalversies van de Dublinverordening betrokken. In de Sloveense taalversie wordt, net **als in de Nederlandse taalversie, gesproken over 'illegale overschrijding van de grens', terwijl in de Engelse en Franse taalversies wordt gesproken over 'onregelmatige overschrijding van de grens' ('irregular', respectievelijk 'irrégulièrement')**.

Voorts is overwogen dat de uitleg van artikel 13, eerste lid, van de Verordening ook de mogelijkheid biedt, en des te meer gelet op de verschillende taalversies, het standpunt te verdedigen dat een passage van migranten die wordt georganiseerd door de overheid met het oog op een doorreis, niet betekent dat de nationale grens onregelmatig of illegaal is overschreden. Voorts is aanmerking genomen dat, net zo als in de situatie van eiser, de Kroatische autoriteiten de voorwaarden van binnenkomst en verblijf niet hebben gecontroleerd. Zij hebben slechts de doorreis naar de volgende lidstaat georganiseerd. Gelet op het voorgaande is de voorzieningenrechter van oordeel dat het standpunt van verweerder over de uitleg van artikel 13, eerste lid, van de Verordening in de situatie zoals hier aan de orde niet buiten tot prejudiciële vragen nopende twijfel is (zie het arrest van het Hof van 6 oktober 1982, Cilfit, punt 16, [ECLI:EU:C:1982:335](#)). Daarom bestaat aanleiding om in het beroep van eiser het arrest van het Hof waarin de prejudiciële vragen van de Sloveense rechter worden beantwoord, af te wachten.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:2140](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2017, 264

MK ABRS, 10-03-2017, 201701129/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000

VREEMDELINGENBEWARING. Verlengingsbesluit. Staatssecretaris heeft, zij het niet onder het juiste kopje, in het verlengingsbesluit deugdelijk gemotiveerd welk gedrag en uitlatingen van de vreemdeling ten tijde van het nemen van het

verlengingsbesluit voor hem aanleiding vormden om aan te nemen dat nog steeds een risico bestaat dat de vreemdeling zich aan het toezicht zal onttrekken of de vreemdeling de voorbereiding van het vertrek of de uitzettingsprocedure ontwijkt of belemmert. De motivering voldoet derhalve aan de eisen die het Hof daaraan in het arrest Mahdi [Hof van Justitie van 5 juni 2014, C-146/14 PPU, [ECLI:EU:C:2014:1320](#)] heeft gesteld.

[ECLI:NL:RVS:2017:639](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2017, 265

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 27-02-2017, NL17.470 (beroep)

NL17.471 (voorlopige voorziening)

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Awb 6:6

PROCESRECHT. Termijnoverschrijding bij digitaal procederen. In deze, nog onverplichte, testfase van het elektronisch procederen vindt de rechtbank aanleiding in verband met de gewenning aan de nieuwe procedure en de daarmee samenhangende toegenomen kans op fouten, de overschrijding van de gestelde termijn voor de indiening van de beroepsgronden met één dag verschoonbaar te achten.

De rechtbank heeft, nadat partijen zich over de ontvankelijkheid hebben kunnen uitlaten de zitting voor korte tijd onderbroken voor beraad. Na hervatting van de zitting heeft de rechtbank meegedeeld geen gebruik te maken van de aan de rechtbank op grond van artikel 6:6 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) toekomende bevoegdheid om het beroep niet-ontvankelijk te verklaren vanwege het niet tijdig indienen van de gronden van beroep. Daartoe is redengevend dat KEI momenteel nog in een experimentele fase zit, waaraan de advocatuur op vrijwillige basis meedoet, zoals ook in deze zaak het geval is. In deze, nog onverplichte, testfase van het elektronisch procederen vindt de rechtbank aanleiding in verband met de gewenning aan de nieuwe procedure en de daarmee samenhangende toegenomen kans op fouten, de overschrijding van de gestelde termijn voor de indiening van de beroepsgronden met één dag verschoonbaar te achten. De rechtbank neemt daarbij ook in aanmerking dat verweerder niet is belemmerd in zijn mogelijkheden om op de beroepsgronden te reageren en dat de duur van de procedure door de gang van zaken niet is beïnvloed.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:2029](#)

[Naar inhoudsopgave](#)